

JUBILEJNÁ KATECHÉZA

Jún

DILEXIT NOS - MILOVAL NÁS

Všetko čo má do činenia so srdcom, so srdiečkami, to majú ľudia radi. Deti ich kreslia svojim mamám, žiaci do zošitov, mladí si ich posielajú v smskách. Nechýbajú vo svadobných výzdobách, pri krstínach, všade tam, kde chcú ľudia vyjadriť to najkrajšie. Ale už aj tie detské kresby často prezrádzajú, že láska je pripravená aj trpieť – keď nakreslia srdce prebodnuté šípom. Pán Ježiš hovorí: „nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“

Spomeňte si na chvíle, keď ste sa cítili skutočne milovaní, bezpodmienečne a bez výhrad. Ako vás táto láska zmenila? Ako vás inšpirovala k tomu, aby ste boli lepším človekom, aby ste otvorili pre druhých a túto lásku premenili na skutky? Avšak každá ľudská láska má svoje hranice a často aj svoj koniec, ale je tu niekto, kto nás miluje neustále, je tu Srdce, ktoré len čaká, aby sa nám darovalo, aby nás milovalo – Najsvätejšie Srdce Ježišovo. Jeho láska je bezhraničná a večná. Miloval nás až tak, že si svoje srdce nechal prebodnúť, aby zostalo pre nás navždy otvorené. Prečo? Pretože jeho otvorené Srdce je prameňom lásky a milosrdenstva, prameňom nového života vo sviatostiach, prameňom milosti, pokoja a uzdravenia – ktoré dnešný svet a každý z nás tak veľmi potrebujeme!

O tomto Srdci nám pápež František napísal svoju štvrtú a poslednú encykliku, v ktorej nás pozýva kontemplovať Najsvätejšie Srdce ako prameň božskej a ľudskej lásky. Jedine tento prameň môže uhasiť túžbu človeka, jeho smäd po naplnení a premieňať nás, aby sme sa aj my sami stali prameňom, z ktorého sa druhí môžu napiť.

Prvým krokom, ku ktorému nás vyzýva Svätý Otec František vo svojej encyklike je: zastaviť sa, vstúpiť do seba, do svojho vnútra, do svojho srdca, a tam stretnúť Boha, ktorý na nás čaká, ktorý nám je blízko.

JEŽIŠOVO SRDCE V EVANJELIU

Pán Ježiš nám svoju lásku ukazuje na mnohých príkladoch z evanjelia: **Vždy hľadá človeka, je mu najbližku, neustále otvorený stretnutiu.** Vidíme ako sa zastavuje pri studni, aby nadviazal rozhovor so Samaritánkou, ktorá k nej chodievala po vodu (porov. Jn 4, 5 - 7). Pozorujeme ho, ako sa uprostred hlboké noci stretne s Nikodémom, ktorý mal strach, že ho uvidia s Ježišom (porov. Jn 3, 1-2). Obdivujeme, že sa nehanbí, keď mu prostitútka umýva nohy (porov. Lk 7, 36 - 50), keď cudzoložníci do očí povie: „Ani ja ťa neodsudzujem“ (Jn 8, 11), alebo keď sa navzdory ľahostajnosti učeníkov zastaví pri slepcom pri ceste a s láskou sa ho opýta: „Čo chceš, aby som ti urobil?“ (Mk 10, 51). Kristus dáva najavo, že Boh je blízkosť, súcitiť a neha (DN 35).

Keďže sme zranení mnohými klamstvami, agresivitou či sklamaniami, je pre nás ťažké dôverovať, Kristus nám šepká do ucha povzbudenie na odvalu: „Dúfaj, synu“ (Mt 9, 2), „Dúfaj, dcéra“ (Mt 9, 22). Máme prekonať strach a uvedomiť si, že s ním nemáme čo stratiť. Keď nemal dôveru Peter, Ježiš „hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?““ (Mt 14, 31). Neboj sa. Dovoľ mu prísť blízko, nech si k tebe sadne. Pochybovať môžeme o mnohých ľuďoch, ale nie o ňom. A nenechaj sa zastaviť svojimi hriechmi. Pamätaj, že mnohí hriešnici „prišli a stolovali

s ním“ (Mt 9, 10), a on sa nehanil žiadneho z nich. Pohoršovali sa členovia náboženskej elity, podľa ktorých bol „pažravec a pijan, priateľ mytníkov a hriešnikov“ (Mt 11, 19). Keď ho farizeji kritizovali pre jeho blízkosť k ľuďom nízkeho stavu alebo k hriešnikom, Ježiš im povedal: „Milosrdenstvo chcem, a nie obetu“ (Mt 9,13) (DN 37).

Spôsob, akým Pán Ježiš zaobchádzal s hriešnikmi, bolo skutočne niečo celkom prevratné. Pre farizejov priam škandalózne, pretože nerozlišovali medzi hriechom a hriešnikom – ktorým pohrdali a vyhýbali sa mu. Myslenie farizejov bolo anti-pastorálne, anti-misionárske. Ježiš sa naopak stretáva s hriešnikmi a rozpráva sa s nimi, navštevuje ich domy, stoluje v ich spoločnosti. Jeho Srdce je voči nim dobrotivé a milosrdné. Hriech je potrebné pomenovať a odsúdiť, ale hriešnika milovať a pomôcť mu nájsť Ježišovo Srdce. Veď i my sami, každý z nás, sme hriešnici, ale **Kristus si vždy nájde spôsob, ako sa stať súčasťou tvojho života, aby si sa s ním mohol stretnúť** (DN 38).

Mnohé evanjeliové texty ukazujú, ako Ježiš venuje celú pozornosť ľuďom, ich obavám, utrpeniu. Napríklad: „Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté“ (Mt 9,36). Keď máme dojem, že nás všetci ignorujú, že sa nikto nezaujíma o to, čo sa s nami deje, že nie sme pre nikoho dôležití, on na nás dbá. (DN 40) Práve preto, že je voči nám pozorný, dokáže rozpoznať každý dobrý úmysel, každý nepatrný dobrý skutok, ktorý vykonáš. V evanjeliu sa píše, že „videl aj akúsi chudobnú vdovu, ako ta [do chrámovej pokladnice] vhodila dve drobné mince“ (Lk 21, 2) a hneď na ňu upozornil apoštolov. Ježiš je taký pozorný, že dokáže vyzdvihnúť každé dobro, ktoré v nás rozpozná. Stotník mu s absolútnou dôverou predniesol svoju prosbu a „keď to Ježiš počul, zadivil sa nad tým“ (Mt 8, 10). Aké krásne je vidieť, že hoci druhí ľudia nepoznajú naše dobré úmysly ani pozitívne veci, ktorých sme schopní, Ježišovi neuniknú. Ba dokonca nad nimi žasne (DN 41).

V Ježišových skutkoch a slovách sa zjavuje tajomstvo jeho božskej a ľudskej lásky. V tomto zmysle môžeme povedať, že Božské Srdce je syntézou evanjelia. V Kristovej láske vyobrazenej v jeho Najsvätejšom Srdci nájdeme celé evanjelium, v ňom je zahrnutá pravda, v ktorú veríme, v ňom je prítomné to, čomu sa vo viere klaníme a čo vo viere hľadáme. V ňom je to, čo najviac potrebujeme. Tvárou v tvár Kristovmu Srdcu je možné vrátiť sa k vtelenej syntéze evanjelia. (DN83, 89, 90).

LÁSKA, KTORÁ SA TÚŽI DÁVAŤ

V súvislosti s Božským Srdcom je na mieste spomenúť udalosti, ktoré sa odohrali v Paray-le-Monial v 17. storočí. Encyklika *Dilexit nos* bola zverejnená práve v čase keď si pripomíname 350. výročie prvého zjavenia Najsvätejšieho srdca svätej Margite Márii Alacoque. Oslavy tohto jubilea budú zavŕšené slávnosťou Najsvätejšieho Srdca Ježišovho 27. júna 2025. **Najpodstatnejším je vyznanie lásky, ktoré bolo hlavným obsahom prvého veľkého zjavenia. Pán Ježiš povedal: „Moje Božské Srdce je také zapálené láskou k ľuďom a osobitne k tebe, že plamene tejto vrúcnej lásky už nedokáže udržať v sebe; cíti potrebu šíriť ich prostredníctvom teba a ukázať sa ľuďom, aby ich obohatilo vzácnymi pokladmi, ktoré ti zjavím“** (DN 119).

Ďalšími príkladmi, ktoré nám pápež František predkladá sú: sv. Karol de Foucauld a sv. Terézia z Lisieux, ktorí novým spôsobom prinášajú podstatu úcty k Ježišovmu Srdcu, ktorou je bezhraničná dôvera v jeho lásku a milosrdenstvo. Ako múdra učiteľka Cirkvi nám vysvetľuje, že úcta k Božskému Srdcu má byť založená na priateľstve a dôvere viac ako na spoliehaní sa na vlastné obety (DN 135). V mnohých textoch sv. Terézie si možno všimnúť boj proti formám spirituality, ktoré sú príliš zamerané na ľudské úsilie, vlastné zásluhy, obety... Podľa nej „zásluha spočíva v tom, že mnoho prijímame.“ (DN 139). Svojej sestre Leónii napísala: „Ubezpečujem ťa, že Pán Boh je oveľa lepší, ako si myslíš. Uspokojí sa s jediným pohľadom, s jediným vzdychom lásky. Zdá sa mi veľmi ľahké cvičiť sa v dokonalosti, lebo som pochopila, že stačí chytiť Ježiša za srdce! Pozri na malé dieťa, ktoré práve nahnevalo matku. Ak k nej s úsmevom vystrie rúčky a povie: „Pobozkaj ma, už to neurobím“, či si ho matka nežne nepritisne na srdce a nezabudne na jeho detské výčiny? A pritom dobre vie, že jej miláčik to pri najbližšej príležitosti urobí znovu...“ (DN 140).

Sv. Ján Pavol II. motivovaný skúsenosťami sv. Faustíny Kowalskej a zároveň čerpajúc z duchovného dedičstva svätého biskupa Jozefa Sebastiana Pelczara, úzko prepojil uvažovanie o milosrdenstve práve s úctou ku Kristovmu Srdcu: „Cirkev najmä vtedy vyznáva a uctieva Božie milosrdenstvo, keď sa utieka k Ježišovmu Srdcu“ (DN 149).

OPLÁCAŤ LÁSKU LÁSKOU

V duchovných skúsenostiach sv. Margity Márie nás Ježiš volá prijať jeho lásku a zároveň mu darovať svoj život. Vedomie, že sme milovaní a že mu môžeme bezhranične dôverovať, nás pobáda odpovedať na Ježišovu lásku. Počnúc druhým veľkým zjavením sv. Margite vyjadruje Ježiš bolesť nad tým, že za svoju veľkú lásku k ľuďom sa mu „na oplátku dostáva len nevďačnosti a ľahostajnosti“, „chladu a odmietnutia.“ Ježiš má smäd po láske, žiada si od nás lásku, naše srdce. Rovnako nás učí aj Lev XIII., keď píše, že prostredníctvom obrazu Najsvätejšieho Srdca nás Kristova láska „pohýna oplácať lásku láskou“ (Lev XIII., encyklika Annum sacrum 25.5.1899).

Aby sme spoznali, že najlepšou odpoveďou na lásku jeho Srdca je láska k bratom, musíme sa vrátiť k Božiemu slovu. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40). Svätý apoštol Ján vo svojom Prvom liste píše: „Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí“ (1 Jn 4, 20). Lásku k bratom nemožno vyfabrikovať, nie je výsledkom prirodzeného ľudského úsilia, ale vyžaduje si premenu nášho egoistického srdca. Preto prosíme: „Ježišu, sprav naše srdce podľa srdca tvojho!“ (DN 165-168). Ježiš nepotrebuje len dobré diela, ale chce, aby sme v prvom rade v srdci zmýšľali tak ako On! Kresťanská láska podľa Ježišovho srdca koná dobro všetkým a predovšetkým tým najnúdznejším. Tým, že sa Ježiš stotožnil so spoločensky najmenšími, priniesol ako veľké novum priznanie ľudskej dôstojnosti každej osobe. Tento nový princíp v dejinách ľudstva, podľa ktorého je ľudská bytosť tým viac „hodná“ úcty a lásky, čím je slabšia, biednejšia a čím viac trpí, ba dokonca až stráca svoju ľudskú podobu, zmenila tvár sveta. Podnietil vznik inštitúcií, ktoré na seba preberajú starostlivosť o ľudí v ťažkostiach – opustených novorodencov, siroty, osamotených starých ľudí, mentálne a nevyliciteľne chorých, ľudí s ťažkými deformáciami a tých, ktorí žijú na ulici. ... Ak kontemplujeme, že Kristus dal seba samého za nás všetkých, nevyhnutne sa musíme sami seba pýtať, prečo nie sme aj my schopní dať život za druhých: „Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov“ (1 Jn 3, 16) (DN170-171).

Spojenie úcty k Ježišovmu Srdcu a angažovanosti za bratov prechádza celými dejinami kresťanskej spirituality. Viacerí cirkevní otcovia počnúc Origenom interpretovali verš z Jánovho evanjelia 7, 38 – „z jeho vnútra potečú prúdy živej vody“ – tak, že sa vzťahuje na veriacich, ktorí sa napili z Krista a uverili v neho. Cieľom zjednotenia s Kristom preto nie je len uhasenie vlastného smädu; má nás zároveň urobiť prameňom živej vody aj pre druhých. Origenes tvrdil, že Kristus naplnia svoj prísľub tým, že z nás necháva vyvierať pramene živej vody: „Duša človeka, ktorý je stvorený na Boží obraz, v sebe môže niesť studne, pramene a rieky, a takisto ich môže vylievať“ (DN 172-173).

Sv. František Saleský tvrdil, že práve jednoduchými a obyčajnými vecami sa zmocňujeme Pánovho Srdca: „Tešíme ho tým, že si v jeho službe dáme záležať nielen na dôležitých a významných veciach, ale aj na malých a bezvýznamných. Jednými a druhými sa môžeme zmocniť jeho Srdca. Či už sú to každodenné malé skutky lásky, bolesť hlavy, bolesť zubov, ľahká nevoľnosť, vrtochy manžela alebo manželky, rozbitá nádoba, nejaká mrzutosť, stratená rukavica, prsteň alebo vreckovka; úsilie ísť večer skoro spať a ráno skoro vstať na modlitbu alebo sväté prijímanie; malé zahanbenie, ktoré skusujeme, keď na verejnosti vykonáme nejaký nábožný úkon – Božia добрota má zalúbenie skrátka vo všetkých malých protivenstvách, ktoré prijímame s láskou.“ V konečnom dôsledku sa však naša odpoveď na lásku Kristovho Srdca kľúčovým spôsobom ukazuje v tom, aká je naša láska k blížnemu: „Láska pevná, trvalá, nemenná, ktorá sa nepozastavuje pri malichernostiach ani vlastnostiach, či životných situáciách druhých, neprispôsobuje sa zmenám ani antipatiám. Náš Pán nás miluje bez prestania, znáša naše chyby a nedokonalosti. Máme teda robiť tak isto voči svojim bratom a ne strácať ochotu znášať ich“ (DN 178).

ZADOŠŤUČINENIE - SPOLUPRÁCA NA SPÁSE SVETA

Pán si od nás žiada lásku aj ako zadosťučinenie za mnohé urážky a hriechy, za vlažnosť srdca, ľahostajnosť, odmietanie a chlad. Predovšetkým hľadá duše, ktoré budú ochotné celkom sa mu otvoriť, darovať a prijať plamene jeho horiacej lásky, ktoré už nevie v sebe udržať, ako to povedal sv. Margite Márii Alacoque. V tomto zmysle **zadosťučinenie** chápeme ako **odstraňovanie prekážok, ktoré kladíme šíreniu Kristovej lásky vo svete nedostatkom dôvery, vďačnosti a obetavosti**. Našou dôverou a sebaobetovaním môžeme spolupracovať, aby sa Božia moc a láska mohli šíriť v našom živote a vo svete. Jedinou výkupnej obeti Krista nie je čo pridať, ale je pravda, že odmietnutie zo strany našej slobody neumožňuje Kristovmu Srdcu šíriť v tomto svete „vlny svojej nekonečnej nehy“ (DN 194, 197).

A tak nás pápež František vyzýva: „Sestry a bratia, navrhujem, aby sme rozvinuli túto formu zadosťučinenia, ktorá v konečnom dôsledku znamená ponúknuť Kristovmu Srdcu novú možnosť šíriť vo svete pramene jeho vrúcnej nehy. Ak je pravdou, že zadosťučinenie v sebe nesie túžbu odčiniť potupu, ktorej sa nestvorenej Láске dostalo, či už dôsledkom zanedbania alebo urážok, potom je najprimeranejšou odpoveďou našej lásky, že Pánovi ponúkneme priestor, aby sa prejavil namiesto všetkých odmietnutí a zapretí, ktoré zakúsil. Robíme tak vtedy, keď utešujeme Krista skutkami bratskej lásky, ktorými liečime rany Cirkvi a sveta. Sebazaprenie a utrpenie, ktoré si vyžadujú takéto úkony lásky k blížnemu nás spájajú s Kristovým umučením. Len Kristus vykupuje. Zadosťučinenie je slobodne prijatou účasťou na jeho vykupiteľskej láske a obete. Týmto spôsobom dopĺňame, „čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev (Kol 1, 24) a sám Kristus cez nás dáva ďalej prúdiť účinkom svojho totálneho sebadarovania z lásky (DN 201).

Skutkom bratskej lásky môže byť napr. prosba o odpustenie. Netreba si myslieť, že uznať svoj hriech pred inými je niečo degradujúce, alebo že to poškodzuje našu ľudskú dôstojnosť. Naopak, znamená to, že prestaneme klamať samých seba, že vnímame minulosť takú, aká naozaj je, poznačenú hriechom, najmä ak sme ublížili svojim bratom. Návyk prosiť bratov a sestry o odpustenie je uprostred našej krehkosti prejavom veľkej šľachetnosti. Prosba o odpustenie je cestou k uzdraveniu vzťahov, pretože nanovo otvára dialóg a ukazuje vôľu obnoviť puto bratskej lásky. Dotýka sa bratovho srdca, dodáva mu útechu a vzbudzuje v ňom ochotu prijať prosbu o odpustenie. Preto ak sa aj nedá úplne napraviť nenapraviteľné, môže sa nanovo zrodiť lásky, ktorá urobí zranenie znesiteľným (DN 188-189).

Skutky lásky voči blížnemu so všetkými odrieknutiami, sebazapreniami, utrpeniami a námahami, ktoré so sebou prinášajú, plnia svoju funkciu vtedy, ak sú živé láskou samého Krista. On nám umožňuje milovať tak, ako miloval on a teda cez naše prostredníctvom sám miluje a slúži. Ľudské srdce, ktoré v úplnej dôvere vytvára priestor Kristovej láske a umožňuje, aby sa v jeho živote šíril Kristov oheň, stáva sa schopným milovať iných ako on, stávajúc sa malým a blízkym všetkým (DN 203).

To je apoštolské a misijné poslanie každého z nás – sprostredkovať radostné stretnutie s láskou Krista. Nehanbime sa priznať k priateľstvu s ním. Majme odvahu vyrozprávať ostatným, aké je to pre nás dobré, že sme sa s ním stretli. Pre zamilované srdce to nie je povinnosť, ale nutnosť (DN 211). Poslanie komunikovať Krista žijeme v spoločenstve so svojou komunitou a s Cirkvou. Ak sa vzdialime od komunity, vzdialime sa aj od Ježiša. Ak na ňu zabudneme a nezaujímame sa o ňu, naše priateľstvo s Ježišom ochrane. Nikdy nezabudneme na toto tajomstvo. Láska k bratom komunity – reholnej, farskej, diecéznej – je ako potrava, ktorá živí naše priateľstvo s Ježišom. Skutky lásky k bratom v spoločenstve môže byť najlepším, ba niekedy jediným spôsobom, ako dať druhým ľuďom najavo lásku Ježiša Krista. Povedal to sám Pán: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13, 35). (DN 212).

Preto ak sa venujeme pomoci niekomu neznamená to, že zabúdame na Ježiša. Naopak, iným spôsobom ho nachádzame. A keď sa usilujeme niekoho postaviť na nohy alebo ho uzdraviť, Ježiš je tam s nami. Dobré je pripomínať si, že keď boli učeníci vyslaní na misiu, „Pán im pomáhal“ (Mk 16,20). Je tam, pracuje bojuje a koná dobro spolu s nami. Jeho láska sa tajomným spôsobom prejavuje cez našu službu. Je to on sám, kto sa svetu prihovára jazykom, ktorý niekedy nepotrebuje slová (DN 214).

Kristus ťa posiela šíriť dobro. Preto ťa povoláva do služby. Volá ťa konať dobro ako lekár, ako matka, ako učiteľ, ako kňaz. Kdekoľvek si, všade môžeš počuť, ako ťa volá a posiela žiť toto povolanie na zemi. On sám nám hovorí: „Posielam vás“ (Lk 10, 3). Je to súčasť priateľstva s nám. A aby toto priateľstvo dozrievalo, musíš sa ním nechať vyslať na misiu do tohto sveta s dôverou a veľkodušnosťou, slobodne a bez strachu. Ak sa uzavrieš do svojho pohodlia, nebudeš v bezpečí; neustále sa budú vynárať obavy, smútok, úzkosť. Kto neplní svoje poslanie na tejto zemi, nebude šťastný, bude frustrovaný. Je teda lepšie nechať sa poslať (DN 215). Nezáleží na tom, či uvidíš výsledky, to nechaj na Pána, ktorý koná v skrytosti srdc. Neprestaň však prežívať radosť z úsilia odovzdávať Kristovu lásku druhým (DN 216).

V závere encykliky sa pápež František modlí: „Prosím Pána Ježiša, aby z jeho svätého Srdca vytekali prúdy živej vody pre nás všetkých, aby zahojili rany, ktoré si spôsobujeme, aby posilnili našu schopnosť milovať a slúžiť, aby nás podnecovali učiť sa spoločne kráčať k spravodlivému, solidárnemu a bratskému svetu. A to až dovtedy, kým sa všetci šťastne nestretneme na hostine v nebeskom kráľovstve. Tam bude vzkriesený Kristus, on zosúladí naše rozdielnosti svetlom, ktoré neustále sála z jeho otvoreného Srdca. Nech je zvelebený na veky vekov! (DN 220).

KTO MÁ SYNA MÁ VŠETKO

Otec miloval umenie a tak si postupom času nazhromaždil veľkú, pozoruhodnú zbierku: tie najvyberanejšie majstrovské diela maliarskeho umenia. Čoskoro bola jeho galéria v ďalekom predstihu nad všetky ostatné. Aj jeho syn zdedil otcovho génia. Vo dvojici cestovali po svete, aby spoločnými silami dovŕšili svoje dielo.

Potom prišla vojna. Syn narukoval a o niekoľko mesiacov dostal otec správu o tom, že syn vo vojne padol. Nebolo ho možné utešiť. Jedného dňa stál pred dverami vojak: „Váš syn a ja sme boli priateľmi. Zachránil mi život a to bola jeho smrť. Chcel by som Vám niečo podarovať. Tu je obraz, jeho portrét. Namaľoval som ho, keď ešte žil. Nie som žiaden veľký umelec, ale jeho pohľad a úsmev sa mi podarilo zachytiť.“

Otec zvesil jednu zo vzácných malieb zo steny a na jej miesto povесil portrét syna. Chcel ho mať stále pred očami, pri krbe, na mieste kde sa často zdržiaval a kde za ním smútil. Postupne, jedna za druhou, k nemu doliehali správy o hrdinkosti jeho syna. Mnohých kamarátov zachránil v nasadení vlastného života, až nakoniec on sám podľahol. Šťastný a hrdý na svojho syna neskôr zomrel aj otec.

Zo všetkých kontinentov začali prichádzať obchodníci a zberatelia, aby vydražili jedno zo slávnych diel. Poverený aukcionár však hneď na úvod nechal priniesť obrázok syna. Nikto nemal záujem vydražiť túto študentskú prácu. V sále sa rozhostil nepokoj a aukcionárovi sa ledva podarilo odvrátiť protest. Konečne sa k slovu prihlásil starší muž: „Som rodinný priateľ. Poznal som syna, padol vo vojne. Bol to dobrý chlapec. Nemám veľa peňazí, ale čo mám, rád dám za tento obrázok.“ Bolo cítiť všeobecnú úľavu. Teraz sa mohlo pokračovať. Tu zrazu oznámili: „Vážené dámy a páni, aukcia je ukončená!“ Ohromenie vystriedal hnev. Zúriví účastníci však dostali túto odpoveď: „Poručník dedičstva nariadil: kto vydraží obraz syna, nech dostane celú zbierku. S odôvodnením: Kto má syna, má všetko!“

PRELOMIŤ PUTÁ ZLA

Do Kláštora Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Čechách raz prišla istá učiteľka so svojou triedou a poprosila o prehliadku s výkladom. Keď sestra Terézia zbadala celú triedu, rozbúchalo sa jej srdce. Stála zoči-voči tridsiatim dvom mladým ľuďom v tmavom oblečení a s pankáčskymi účesmi, náušnicami a reťazami, ktorí nevzbudzovali práve dojem, že čakajú len na to, aby sa dozvedeli niečo o tomto kláštore, alebo o viere. Učiteľka jej potvrdila tento dojem: „Všetci sú neveriaci. Ale keďže sme už v Nových Hradoch, myslela som si, že by bola škoda, neponúknuť im duchovné bohatstvo, ktoré tento kláštor určite ukrýva.“ Preto poprosila sestru Teréziu, aby nehovorila až tak veľa o kostole a o umení, ale aby im porozprávala hlavne niečo duchovné. Mimochodom, potrebuje vraj päť minút na to, aby mladých „utíšila“. To nebola ľahká úloha! Sestra Terézia vedela, že naši bratia a sestry boli v tom istom čase v kaplnke na poľudňajšej modlitbe, rýchlo zbehla za nimi a poprosila, aby sa modlili na jej úmysel. Potom sa vrátila s mierne roztrasenými kolenami

do kostola. Tam žiakov privítala a v krátkosti im porozprávala o kláštore. Sama spomína: „*Ako som tak pred nimi stála, zrazu som silne pocítila vo svojom srdci veľkú lásku – ale hneď som vedela, že to je láska Pána Ježiša k týmto mladým. Proste som silne prežila, že Boh ich veľmi miluje a že ja im to mám povedať. A tak som začala hovoriť o Božej láske a Božom milosrdenstve, o Bohu, ktorý miluje každého osobitne. Dokonca až tak veľmi, že obetoval svojho vlastného Syna. Pritom som im ukázala aj obraz Milosrdného Ježiša a porozprávala im o svätej sestre Faustíne, o posolstve a sviatku milosrdenstva. Všetci ticho počúvali.*“

Potom dostala sr. Terézia nápad. Poprosila, aby piati z nich prišli dopredu. A skutočne sa nechali prehovoriť. Človek by sa bol nazdával, že sú to tí najhorší. Opýtala sa ich: „*Povedzme, že máš dnes zlý deň, dostal si zlú známku v škole, tvoj kamarát sa na teba vykašľal, nič sa ti dnes nedarí. A keď prídeš domov, mama ťa vyhreší, prečo si si zase neupratla izbu. Čo urobíš? Budeš milý k svojej mame?*“

Prvý chlapec odpovedal: „*Nie, určite nie. Vyjdem von a vynadám aj svojim kamarátom.*“ „*A ty?*“ pýtala sa naša sestra ďalšieho: „*Keď ti vynadá, čo urobíš? Vrátiš mu to? Alebo to dáš ďalej niekomu inému?*“ – „*Samo-zrejme, že to dám ďalej,*“ odpovedal. A tak to išlo až po posledného. „*Dobre. A teraz otázka: kedy to prestane?*“ Celkom spontánne odpovedal predposledný v rade: „*Keď to nedám ďalej!*“ – „*Správne,*“ odpovedala sestra, „*a presne to urobil Pán Ježiš. Nedal to ďalej, ale na všetko zlo, ktoré mu spôsobili, odpovedal láskou a iba láskou, až na smrť na kríži. A on nám všetkým odpustil a je vždy ochotný odpustiť nám. A presne o to, vás chcem teraz poprosiť, aby ste na zlo odpovedali láskou, aby ste s druhými ľuďmi žili v pokoji, aby ste si nechali odpustiť vy a aby ste odpustili aj tým ostatným.*“

Napriek všetkým očakávaniam sa zdalo, že žiaci sú dojatí a všetci boli zamyslení. A keď im sestra Terézia ponúkla na rozlúčku obraz Milosrdného Ježiša, ani jeden z nich ho neodmietol. Keď odchádzali z kostola, opýtala sa ešte sestra učiteľky, ako ich vôbec napadlo, prísť práve do Kláštora Božieho milosrdenstva. Učiteľka jej porozprávala, že každý žiak mal urobiť projekt o svojom rodnom meste. Prvou cenou za najlepšiu prácu bol výlet pre celú triedu do toho mesta, ktoré bolo predstavené v najlepšom projekte. A prvé miesto vyhral práve chlapec z Nových Hradov.

Takto si Ježišovo Srdce poslúžilo slohovou prácou a súťažou, aby ukázalo svoju milosrdnú lásku tým, ktorí by sa s ňou možno nikdy neboli stretli.

KONKRÉTNE KROKY

1. Pápež František vo svojej encyklike *Dilexit nos* (Miloval nás) píše: „*Najznámejšia modlitba, ktorá smeruje do Kristovho srdca ako šíp, znie jednoducho: Dôverujem Ti. Viac slov netreba.*“ V mesiaci jún môžeš často tento šíp vysielat ako tzv. strelnú modlitbu do Ježišovho Srdca. Nech je prejavom lásky, dôvery, prosby o pomoc vo všetkých твоich každodenných potrebách.

2. Keď cítime, že nemáme lásku, ktorú potrebujeme pre svoje poslanie, prichádzajme k Jeho Srdcu, ktoré nám zanechal v Najsvätejšej Sviatosti. Jeho Srdce, žije, pulzuje, miluje nás v Eucharistii a pri sv. omši toto Srdce smieme prijať. Každé sväté prijímanie nás robí schopnejšími väčšej lásky a stávame sa jeden pre druhého skutočnými priateľmi.

3. V encyklike je spomenutý sv. Karol de Foucauld. Poznáš tohto francúzskeho svätca? Jeho život bol veľmi zaujímavý. Bol zo šľachtickej rodiny, urobil kariéru v armáde a žil hýrivým životom. V okamihu jeho obrátenia sa rozhodol žiť celkom pre Pána Boha. Nejaký čas strávil v Palestíne, naučil sa po arabsky a hebrejsky. Stal sa kňazom a misionárom medzi Tuarégmi v alžírskych Sahare, kde aj zomrel. Pohládaj si jeho životopis a fotografie. Napísal: „*Stratil som srdce pre Ježiša Nazaretského.*“ Nech je nám príkladom a pomocníkom v evanjelizácii srdcom, tým, že budeme mať v srdci Ježiša.

4. Možno máte doma veľa pekných obrazov zachytávajúcich krásy prírody, reprodukcie malieb svetových majstrov, alebo portréty predkov. Je však obraz, s ktorým sa spája prisľúbenie Božského Srdca: *Požehnám tiež domy, kde bude vystavený a uctievaný obraz môjho Najsvätejšieho Srdca.* Ak nemáš doma tento vzácny obraz, pokús sa si ho v tomto mesiaci zadovážiť.